

[Miljøministeren]

Jeg er imidlertid ikke enig med forslagsstillerne i, at problemerne skal løses på den måde, som de foreslår. Tværtimod mener jeg, at et krav om, at ikke-godkendte anlæg nu skal godkendes, kan lægge hindringer i vejen for senere at gennemføre bedre løsninger, og inden jeg gør rede for, hvordan jeg mener problemerne kan løses, vil jeg kort forklare situationen, som den er nu, og som jeg ser den.

Flere lande har i de seneste år vist en interesse for miljøproblemer i forbindelse med affaldsforbrænding. Herhjemme er miljøstyrelsen i gang med at foretage en samlet vurdering af luftforureningsproblemerne, og hvordan disse problemer bedst løses; dette arbejde skal resultere i en vejledning på området. Den store interesse for problemerne omkring dioxin i røggassen fra forbrændingsanlæg har sat ekstra skub i dette arbejde.

Vi ønskede at forbedre vores viden om danske anlægs størrelse og beskaffenhed, om det samlede udslip af forurenende stoffer, herunder dioxiner, og endelig om effekten af de fundne mængder af dioxinudslip. Derfor blev følgende tre projekter sat i gang i miljøstyrelsen: for det første bad jeg miljøstyrelsen undersøge, om der findes dioxin i jorden eller i røggas ved forbrændingsanlægget i Nybro ved Varde. Dette analysearbejde vurderes på baggrund af det andet projekt, hvor resultater og konklusioner fra udenlandske rapporter om dioxiner i røggas blev gennemgået. Endelig er det tredje projekt en kortlægning af de danske affaldsforbrændingsanlæg til brug for en vurdering af, om de ovennævnte udenlandske resultater kan overføres til danske forhold. Projektet skal også bruges til at vurdere den samlede luftforurening i det generelle vejledningsarbejde, jeg nævnte før.

Vi har fået at vide, at der vil foreligge en konklusion på disse tre projekter om dioxinproblematikken i løbet af foråret 1984. Hvis det skulle vise sig, at dioxinproblematikken må anses for at være af en så alvorlig karakter, at der må gøres noget, skal vi naturligvis straks skride ind med generelle krav til eksisterende anlæg, både de godkendte og de ikke-godkendte. Men det kan selvfølgelig også vise sig, at vi kan tillade os at vurdere sagen på samme måde, som det gøres i andre lande, nemlig at dioxinudslippet i praksis

ikke udgør en risiko for miljø og helbred. Alligevel ønsker vi at begrænse udslippet af disse stoffer mest muligt.

Miljøstyrelsen vil derfor under alle omstændigheder drage de erfaringer om dioxindannelsen, der høstes af projekterne, ind i det vejledningsarbejde, jeg nævnte før. Vi må nemlig ikke glemme, at der er andre uafklarede problemer i forbindelse med affaldsforbrænding; jeg tænker her især på tungmetaller og saltsyre.

Så vidt jeg kan læse ud af bemærkningerne til forslaget, er forslagsstillerne enige med mig i dette. Det grundlag, vi har i dag for at godkende affaldsforbrændingsanlæg, bør suppleres og forbedres. Det er derfor, jeg mener, at det i denne situation ikke er rigtigt at anvende miljølovens § 36. Ganske vist vil vi altid være nødt til at administrere miljøloven ud fra den viden, vi til enhver tid har til rådighed, men vi må sørge for at prøve at undgå fejlinvesteringer. Det er betingelserne, og dem må vi leve med.

Jeg mener derfor ikke, det kan være rigtigt at forlange miljøgodkendelse af ældre ikke-godkendte anlæg, når jeg samtidig ved, at det grundlag, godkendelsen vil blive givet på, vil være mangelfuldt.

Der er i dag, som jeg har nævnt, en række uafklarede problemer både med hensyn til dioxin og saltsyre, og disse problemer skal vi tage højde for, før vi kræver en miljøgodkendelse. Når vi har dette grundlag, kan vi skærpe og udbygge kravene til vores forbrændingsanlægs drift og udstyr, og her tænker jeg både på de godkendte og de ikke-godkendte anlæg. Ved at forlange godkendelse nu har vi forhindret os selv i senere at udnytte ny viden og teknik, vi ved vi får, medmindre vi vil pålægge de netop godkendte anlæg at udføre yderligere foranstaltninger, som eventuelt kan vise sig at overflødig gøre ved godkendelsen.

Men når dette er sagt, skal vi jo ikke glemme det problem, der er nævnt, nemlig at vi har ældre anlæg, som forurener i uacceptabel grad, og at der findes mennesker, dyr og planter i disse omgivelser, som vi ikke fortsat kan udsætte for denne forurening.

Jeg vil prøve at redegøre for omfanget af dette problem på grundlag af de foreløbige resultater fra miljøstyrelsens kortlægning. Vi har 22 godkendte anlæg ud af 45 registrere-